

Η καταστολή έρχεται πρώτα για κάποιους, ενώ είναι όπλο για όλους

«Ο λαός γύρισε την πλάτη στους κυνηγούς μας, μη δίνοντας την παραμικρή πληροφορία για τον εντοπισμό μας, καθώς γνώριζε πολύ καλά ότι δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από τρεις καταζητούμενους αναρχικούς. Γιατί γνωρίζει ποιος είναι ο πραγματικός τρομοκράτης, ποιος επιβάλλει τα μνημόνια, τη φτώχεια, την ανεργία, τους φόρους και ποιος απειλεί το σπίτι του με κατάσχεση. Γνωρίζει ότι ο αληθινός τρομοκράτης είναι το κεφάλαιο και το αστικό προσωπικό του.»

Μάριος Σεϊσίδης '16

Η υπόθεση του Μάριου Σεϊσίδη συγκαταλέγεται στην περιβόητη υπόθεση «ληστές με τα μαύρα», η οποία πήρε ιδιαίτερη μιντιακή έκταση την περίοδο 2006 έως και σήμερα και σηματοδοτεί την έναρξη μιας διαδικασίας κατασταλτικών πειραματισμών που συνεχίζει να εντείνεται.

Μετά από ληστεία τράπεζας το 2006 συλλαμβάνεται ο Γ. Δημητράκης και αμέσως μετά ξεκινάει από την αντιτρομοκρατική και τα Μ.Μ.Ε. ένα κυνήγι μαγισσών με την επωνυμία «ληστές με τα μαύρα». Αυτοί που επιλέγονται από την αντιτρομοκρατική ως συνεργάτες του Δημητράκη είναι ο Σίμος και Μάριος Σεϊσίδης και ο Γρηγόρης Τσιρώνης. Ο Μάριος, φίλος και σύντροφος του Δημητράκη, επιλέγει τη φυγοδικία, ενώ οι άλλοι δύο συλλαμβάνονται με βαρύτατους τραυματισμούς και **εν τέλει αθώνονται**. Ύστερα από 11 χρόνια φυγοδικίας και επικηρυγμένος για 600.000 ευρώ συλλαμβάνεται το 2016 και ο Μάριος Σεϊσίδης ο οποίος καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 36 χρόνια φυλακή. **Μοναδικό στοιχείο για την καταδίκη του; Καλά μαντέψατε! Το γνωστό και περιβόητο νομικό εργαλείο που λέγεται δείγμα DNA, το οποίο βρέθηκε 500 μέτρα μακριά της τράπεζας.**

Η υπόθεση του Μ Σεϊσίδη είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιείται έτσι το δείγμα DNA, δηλαδή ως μοναδικό και ακλόνητο στοιχείο ενοχής σε πολιτικές δίκες. Γι' αυτό το λόγο και επειδή αποτελεί «υπόθεση ομπρέλα», (όπως και η αντίστοιχη με τους «ληστές του Διστόμου» κάτω από την οποία έχουν μπει κατά καιρούς διάφοροι αγωνιστές, φιλικά ή/και οικογενειακά πρόσωπα αυτών χωρίς κανένα ουσιαστικό αποδεικτικό στοιχείο) σηματοδοτεί την έναρξη μιας διαδικασίας κατασταλτικών πειραματισμών που συνεχίζεται να εντείνεται ως σήμερα. Να θυμίσουμε τις υποθέσεις Θεοφίλου, Ηριάννας και Περικλή ως τις πιο τρανταχτές. Αυτό αποδεικνύει δύο πράγματα: **Ένα ότι το κράτος έχει συνέχεια (τουλάχιστον στο κατασταλτικό οπλοστάσιο), δηλαδή, έχει συγκεκριμένες μεθοδεύσεις που χρησιμοποιούνται και εντείνονται από την εκάστοτε κυβέρνηση. Και δύο, ότι μπορούμε να διακρίνουμε τις συνθήκες που επικρατούν ως τώρα όσον αφορά την καταστολή και να προετοιμαστούμε καλύτερα για το μέλλον.**

Παρατηρείται μία διεύρυνση των κατασταλτικών μηχανισμών σε ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας, όπως η καταστολή στις Σκουριές και συγκεκριμένα η δίωξη των κατοίκων της Μ. Παναγιάς ως εγκληματική οργάνωση, η καταστολή όσων αγωνίζονται ενάντια στους πλειστηριασμούς, η καταστολή που δέχονται οι μετανάστες και αυτή που δεχόμαστε όλοι μας μέσα από τον νέο συνδικαλιστικό νόμο που αφορά και τις απεργίες, το 90% των οποίων πλέον κρίνονται παράνομες. Στο νομικό κομμάτι έρχεται και η νέα κατηγορία για ατομική τρομοκρατία που αναβαθμίζει στην ουσία τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187Α και ανοίγει την κερκόπορτα για διώξεις φρονηματικού χαρακτήρα, αφού, πλέον, η κατηγορία του «τρομοκράτη» άνευ «τρομοκρατικής» οργάνωσης είναι γεγονός.

Όλα τα παραπάνω αφορούν όσους είμαστε –ακόμα– εκτός των τειχών, επεκτείνονται, όμως, σαν φυσική και επόμενη συνέχεια στους εντός: Νέος σωφρονιστικός κώδικας, φυλακές τύπου Γ', εξοντωτικούς περιοριστικούς όρους, οικονομική αφαίμαξη μέσω υπέρογκων χρηματικών εγγυήσεων και ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων με πολιτικούς κρατούμενους, αλλά και εκδικητικές απαγορεύσεις χορήγησης αδειών σε πολιτικούς κρατούμενους που τις δικαιούνται -με πιο χαρακτηριστική την **απαγόρευση της άδειας του Δ. Κουφοντίνα ο οποίος έπρεπε να προβεί σε απεργία πείνας** για να του δοθεί η άδεια που ήδη δικαιούταν εδώ και 7 χρόνια(!).

Η κατασταλτική στρατηγική του κράτους που σκιαγραφείται από τα παραπάνω παραδείγματα, και έχει σαφή προσανατολισμό στη νομοθετική οχύρωσή της, δεν αφορά απλά κάποιους άλλους. Ούτε μόνο τους «κακοποιούς» κρατούμενους στις φυλακές, ούτε τους αναρχικούς – «τρομοκράτες» (κατά την κυρίαρχη ρητορική τουλάχιστον). **Οι παραπάνω δικονομικές ακροβασίες και τα νέα νομοθετικά εργαλεία είναι τα όπλα που στρέφει το κράτος απέναντι**

σε όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, σε όποιον και όποια επιλέξει να αντισταθεί στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό και ορίζονται ως το μέσο επιβολής απέναντι στο πολιτικά οργανωμένο κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος.

Συγκροτείται, λοιπόν, ένα πλαίσιο που ζητούμενο του είναι να εμπεδωθεί στον καθένα και στην καθεμία ότι αν ξεπεράσει τα όρια της επιτρεπόμενης κάθε φορά «διαμαρτυρίας», όρια τα οποία έχει κάθε λόγο να ξεπεράσει, **μπορεί να βρεθεί σε κατάσταση ομηρίας εφ' όρου ζωής.** Και αυτό το πλαίσιο δεν μπορεί, ούτε πρέπει, να ειπωθεί ξέχωρα από τη συνολική καταστολή των αντιστάσεών μας. Καταστολή είτε φυσική, όπως των διαδηλώσεων από τα ΜΑΤ ή τα τσιράκια των αφεντικών (χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση στο MarketIn Ιωαννίνων, όπου 14 εργαζόμενοι στον αγώνα για την καταβολή των δεδουλευμένων τους, είχαν να αντιμετωπίσουν από μηνύσεις μέχρι τους μπράβους-φασίστες των εργοδοτών), είτε καταστολή των αγώνων από τη βάση τους με το **νέο συνδικαλιστικό νόμο για την απεργία.** Σε μία περίοδο μάλιστα, που οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ συμμαχούν με τα αφεντικά ιδρύοντας την «Κοινωνική Συμμαχία» που ουδεμία σχέση έχει με τα συμφέροντα των εργατών.

Αυτή η αναβάθμιση της καταστολής σε όλα τα επίπεδα δεν είναι τυχαία, ούτε χρονικά ούτε ως προς σε ποιους αναφέρεται. Από την μία, **όσο πιο πολύ υποτιμάται η εργατική μας δύναμη και η ποιότητα ζωής μας λόγω της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης (μνημόνια), τόσο πιο πολύ το κράτος μεριμνεί για την κάμψη των αντιστάσεών μας.** Η κινηματική νηνεμία των τελευταίων χρόνων είναι άμεσο απότοκο τόσο της απογοήτευσής μας, όσο και της συνεχούς καταστολής ή/και του φόβου αυτής. Από την άλλη, βρισκόμαστε σε μία πολύ κρίσιμη περίοδο έντονων διακρατικών ανταγωνισμών. Η όξυνση που παρατηρείται στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας έχει την αντανάκλαση της και στην εσωτερική πολιτική. **Όταν ένα κράτος εξοπλίζεται για την αντιμετώπιση κάποιου άλλου κράτους, ταυτόχρονα εξοπλίζεται και για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού».** Αν κάποιος, παραδείγματος χάριν, παρατηρήσει την Τουρκία, θα δει ότι η τουρκική αστική τάξη όσο ετοιμαζόταν να αναλάβει ενεργό ρόλο στη Συρία, φρόντισε να καταστείλει με ποικίλους τρόπους (από διώξεις/φυλακίσεις, ενίσχυση τους εθνικού κορμού, τρομοκρατία κ.α.) όποια φωνή στο εσωτερικό της χώρας μπορούσε να αμφισβητήσει τα πολεμοχαρή της σχέδια.

Η καταστολή και οι διώξεις, όμως, δεν μπορεί να αποτελούν άλλοθι αδράνειας, ούτε αιτία δηλώσεων νομιμοφροσύνης. Ιστορικά δεν υπήρξε ποτέ περίοδος που οι αγωνιστές δεν βρίσκονται στο στόχαστρο της κρατικής κατασταλτικής επίθεσης. Με μικρά και σταθερά βήματα, με πίστη στις δυνάμεις μας και με όπλο τις δικές μας αυτόνομες δομές, με μέσα που επιλέγουμε οι ίδιοι και οι ίδιες και όχι αυτά που μας επιτρέπει κάθε φορά η κυριαρχία, μακριά από ψευτοδιλήμματα περί νομιμότητας, διαχειριστικές λογικές και εκλογικές αυταπάτες, να οργανώσουμε τη δράση μας και να αγωνιστούμε κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο, με κοινωνική δράση και ταξικό προσανατολισμό.

**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ**

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ
ΜΟΝΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΝ Μ. ΣΕΪΣΙΔΗ

